

STÁJ

SPLNĚNÝCH PŘÁNÍ

RŮŽOVÝ DVŮR

MARLIESE AROLDOVÁ

bambóok

bambôk

Marliese Aroldová se narodila roku 1958 ve městě Erlenbacham Main a v dětství strávila spoustu času v koňském sedle. Později vystudovala knihovnictví ve Stuttgartu a od roku 1983 se živí jako spisovatelka. Se svou rodinou už dlouho žije opět v Erlenbacham Main.

Naeko Walterová se narodila roku 1984 v japonském Tokiu a studovala design se zaměřením na ilustraci na Fachhochschule Münster. Od roku 2010 pracuje jako ilustrátorka na volné noze pro nakladatelství zaměřená hlavně na knihy pro děti a mládež.

STÁJ
SPLNĚNÝCH
PŘÁNÍ
RŮŽOVÝ DVŮR

MARLIESE AROLDOVÁ

Marliese Aroldová
STÁJ SPLNĚNÝCH PŘÁNÍ - RŮŽOVÝ DVŮR

Ilustrace Naeko Walterová

Přeloženo z německého originálu *Die Glückssponys 1 –*

Ein Wunsch geht in Erfüllung

Tento překlad je vydáván Nakladatelstvím Grada Publishing, a. s.,
po dohodě s Fischer Sauerländer GmbH.

Všechna práva vyhrazena.

Text copyright © 2018 Fischer Sauerländer GmbH

Frankfurt am Main

Illustrations copyright © 2013 by Aeiko Walter

Translation © Ilona Laužanská, 2025

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou BAMBOOK

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

obchod@grada.cz, www.grada.cz

tel.: +420 234 264 401

jako svou 10 057. publikaci

Překlad Ilona Laužanská

Redakční úprava Alena Urbánková

Jazyková korektura Michaela Tománková

Odpovědný redaktor Lukáš Záleský

Grafická úprava a sazba TypoText

První vydání, Praha 2025

Vytiskla tiskárna FINIDR, s.r.o., Český Těšín

© Grada Publishing, a. s., 2025

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

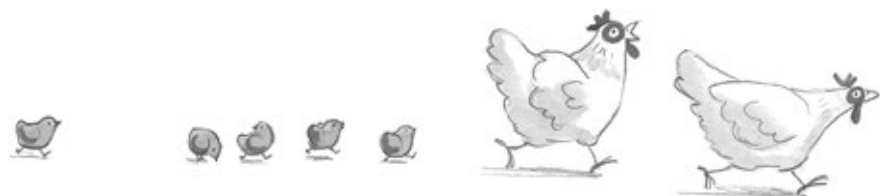
Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele.

*Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

*Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4
směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI
jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.*

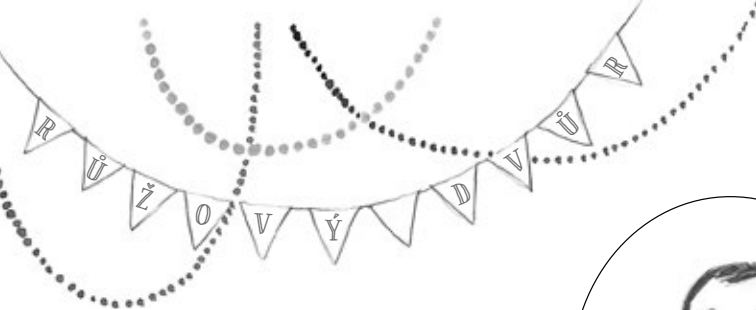
ISBN 978-80-271-7982-4 (pdf)

ISBN 978-80-247-4943-3 (print)

Obsah

Rozloučení a nový začátek	9
První den v Návrší	19
Seznámení	35
Sedm kluků a jedna holka	43
Ještě jeden poník...	52
Helenina zpověď	69
Nová kamarádka	77
Překvapení ze severu	87
Teta a dva noví koně	97
Oslava v Ružovém dvoře	116
Řeč uší	128

Anabela Slunečná

Šimon Slunečný

babička
Marie Slunečná

Moka

Ida Slunečná

Cem Akin

Pavla Slunečná

Lia Slunečná

Róza Mertensová

Helena Kempová

Rozloučení a nový začátek

Max a Moritz, dva islandští poníci, zvedli zvědavě hlavy. Na dvůr vjela velká stěhovací dodávka. Za ní následovalo červené auto. Dveře se rozletěly a ven vyskočila blondátá dívka, která se rozběhla rovnou k výběhu.

„Moritzi! Maxi!“

Moritz radostně zařehťal. Hned Liu poznal, i když to bylo už dlouho, co jí naposledy viděl. Lia byla desetiletá vnučka babičky Marie, které patřila celá farma.

„Moritzi můj!“ Lia už byla u ohrady a rychle vylezla na plot. Moritz jí něžně frknul do vlasů. Lia se předklonila dopředu a poníka objala. Její prsty se zanořily do chundelaté srsti.

„Ty můj huňáči!“ Lia slastně přivřela oči a nasála jeho vůni. Poníci voní lépe než všechny parfémy na světě. Aspoň tedy Moritz. Ten voní teplem, létem, rozkvetlými loukami a trošičku i drzostí.

„Víš co?“ zašeptala Lia do ucha Moritzovi, který se k ní pozorně nakláněl. „Přestěhujeme se na statek k babičce. A to napořád! No, není to super nádhera?“

Moritz souhlasně zaržál. Byl také rád, že se k němu Lia zase vrátila. Vždycky mu přinesla nějakou speciální pochoutku. Jednou mrkev, jindy kousek jablka nebo pamlsek pro koně. I teď se dal Moritz do pátrání a začal očichávat Liino oblečení, obzvlášť kapsy.

„Ach promiň, Moritzi,“ řekla Lia provinile. „Úplně jsem zapomněla, že bych ti měla něco přinést. Vynahradím ti to! Slibuju!“ Opatrně pohládila jeho nozdry, které byly hebké jako samet. Nebo ještě hebkí. Snad se to ani žádnými slovy popsat nedalo, jak moc byly na dotek příjemné.

Teď přišel k plotu i nemotorný Max a Moritze odstrčil. Prosebně se podíval na Liu.

„Ano, ano, já vím, ty chceš taky něco k mlsání. Už jsem Moritzovi řekla, že vám příště něco přinesu. Teď nic nemám, bohužel.“

Max zklamaně odfrknul a sklonil hlavu na stranu, aby spásl poslední stébla trávy.

Lia se protáhla a rozhlédla se přes pastviny k lesu. Jak daleko lze odtud dohlédnout! Tady v Návrší v Zálesí je spousta luk, lesů, potoků a pastvin s koňmi nebo stády ovcí a... a... a žádné zatracené šedivé věžáky jako ve Frankfurtu, kde Lia vyrostla. Odjakživa milovala návštěvy u babičky Marie a dědečka Pavla a tajně si přála bydlet tady na farmě.

Loni na podzim dědeček Pavel bohužel zemřel. Liini rodiče přemýšleli nad tím, jestli si nemají babičku Marii vzít k sobě do Frankfurtu, ale babička Marie z toho nápadu nebyla ani trochu nadšená.

„Ne, ne, takové velkoměsto není nic pro mě,“ řekla. „Jsem přece ještě zdravá a čilá. Potřebuju

mít kolem sebe svoje slepice, obě krávy, svůj zeleninový záhon a samozřejmě své poníky Maxe a Moritze. Co s nimi bude, když se přestěhuju do Frankfurtu? Ne, tady na farmě jsem se narodila a tady chci i umřít.“

Stejně jako dědeček Pavel byl i Liin tatínek pokrývačem. Pracoval už pár let pro jednu frankfurtskou firmu. I když měl svou práci a své kolegy moc rád, bylo mu přece jen líto, že by měl podnik jeho otce zůstat bez pokračovatele a že by se měl zavřít. Uvažoval o tom a v létě se rozhodl, že se přestěhuje do Návrší na Mariinu farmu. Tady totiž bude moci dál pokračovat v dědečkově podnikání.

Poslední týdný tedy provázela spousta vzrušení a příprav. Liině mamince, která pracovala jako ilustrátorka dětských knížek, bylo trochu líto, že se stěhuje z Frankfurtu. Nicméně milovala růže a vždycky si stěžovala, že je balkón jejich městského bytu moc malý. Teď se bude moci konečně pořádně věnovat své hlavní zálibě: nádherným anglickým růžím. Navíc by měla mít na farmě

i vlastní ateliér. Nebyla už by tak při kreslení odkázaná jen na malý pokojík, který sloužil zároveň jako pokoj pro hosty a místnost na žehlení.

Zatímco Lia byla naprosto nadšená, že se bude stěhovat k babičce Marii, její čtrnáctiletá sestra Pavla si neustále stěžovala. Na venkově podle ní nic nebylo, byla to tam totální nuda. A bez vlastního auta tam byl člověk vyřízený.

Řidičák přitom může Pavla dostat nejdříve za tři roky. Do té doby bude doslova zaživa pohřbená v Návrší.

„Ale na babiččině farmě jsou zvířata,“ snažila se ji přesvědčit Lia. „Dokonce i poníci! Můžeme na nich jezdit každý den, když budeme chtít.“

Pavla jen zdvihla obočí. „Ježdění na koni mě nebere,“ odpověděla, odešla do svého pokoje a zabouchla za sebou dveře.

Proběhlo ještě hodně hádek a ukápl ještě hodně slz. Pavla navrhla, že zůstane ve Frankfurtu a bude bydlet u kamarádky. Jelikož rodiče její návrh odmítli, poprosila je, jestli by nemohla zůstat na internátu. Ani s tím tatínek a maminka

nesouhlasili. Nakonec se Pavla se svým osudem smířila. Od té doby však chodila jen v tmavém oblečení a tvářila se utrápeně.

Zato Lia se ohromně těšila. Byla přesvědčená o tom, že sny se plní – za předpokladu, že si je správně přejeme. Nejdřív musí člověk jasně říct, co si přeje. Pak je třeba si představit, jak šťastně se bude cítit, až se ten sen splní. A pak – a to bylo to nejtěžší – se musí pokusit na své přání zapomenout. A když na něj zapomenout nedokáže, nesmí o něm v žádném případě pochybovat.

Tento tajný recept objevila Lia spolu se svou kamarádkou Karin. Karin a Lia se znaly už od první třídy základky, takže skoro tři roky. Byly to ty nejlepší kamarádky, jaké si člověk dokáže představit. Sdílely spolu všechno – přání, naděje, trápení i tajemství. Ale zatímco Karin si moc přála mít sourozence, Lia toužila po tom přestěhovat se na babiččinu farmu.

Dokonce si přesně vzpomínala na to, kdy své přání poprvé vyslovila. Bylo to v únoru a rodina Slunečných byla právě u babičky Marie na statku

na návštěvě. Tatínek se svým rozhodováním ještě váhal. Šéf frankfurtské firmy mu totiž nabídl velkorysý zvýšení platu, aby si ho udržel. Ale Lia si tolik přála se na farmu přestěhovat! „Chtěla bych tu žít,“ mumlala si, když seděla na Moritzově hřbetě a proháněla se po holé louce. Pak zavřela oči a představila si, jaké by to bylo bydlet v podkrovním pokoji. Tam vždycky s Pavlou spaly, když tu byly na návštěvě.

Lie se samozřejmě nedařilo na své přání nemyslet. Pokaždé, když si na něj vzpomněla, zavřela proto oči a zamumlala: „To klapne, to klapne!“

Pravda, zpočátku se vůbec nezdálo, že by to mělo klapnout. Táta měl dlouhý rozhovor se svým šéfem a babička se poohlížela po kupci farmy. „Nefunguje to,“ stěžovala si Lia u Karin. „Přitom jsem si to přála správně. A teď to vypadá, že se stane přesný opak. Farma má být prodána.“

Karin ji utěšovala. „Nesmíš pochybovat,“ řekla. „To je to nejdůležitější pravidlo, to přece víš.“

U Karin to zpočátku vypadalo dobře. Jednoho dne se Lie rozzářeně svěřila s tím, že bude mít malého sourozence. O dva dny později však s pláčem tvrdila, že to byl falešný poplach. Toho dne se zároveň Liin tatínek rozhodl pro Návrší a o dva týdny později začala maminka balit první věci, ačkoli se stěhování mělo konat až o letních prázdninách.

„Proč to u tebe funguje a u mě ne?“ stěžovala si Karin.

Lia přemýšlela. Čím by to mohlo být? Možná Moritzem, tím nádherným poníkem? Na jeho hřbetě se cítila tak lehce a bezstarostně...

„Vlastně je to děs, že se tvůj sen plní,“ řekla Karin. „Už tě napadlo, že se pak nebudeme moct vídat každý den?“

Ach bože, to je pravda! Návrší je sto kilometrů od Frankfurtu. Lia protáhla obličej.

„Ale můžeme si telefonovat a posílat si e-maily a zprávy,“ namítla chabě.

„Taky si můžeme posílat videa,“ dodala Karin.

„A co kdybychom si posílaly opravdové dopisy?“ navrhla Lia. „Na krásném dopisním papíře s vylisovanými květinami a tak.“

Vyprávěla Karin, jak jí babička Marie jednou ukázala svazek dopisů. Všechny byly od dědečka. Nějaký čas strávil v cizině a psal jí nejméně jednou týdně. Do obálek vkládal fotky, tramvajové lístky, potištěný ubrousek, čtyřlístek a spoustu dalších věcí. Babička Marie si dopisy od něj celé roky schovávala. Hedvábná stuha, kterou byly převázané, už úplně vybledla.

„Super,“ souhlasila Karin. „To uděláme.“

Navzdory všem slibům bylo pro dívky rozloučení těžké.

„Během podzimních prázdnin mě samozřejmě navštívíš,“ řekla Lia, když k ní Karin naposledy přišla. Byt už byl skoro vyklizený. Každé slovo se od holých stěn divně odráželo.

„Jasně,“ hlesla Karin.

„A pak to bude jako vždycky,“ dodala Lia.

„Doufejme.“ Karin si povzdechla. A pak odešla. Lia ji vyprovázela pohledem přes okna bez záclon a mávala jí. Potom si musela trochu poplákat, i když už se na babičku Marii moc těšila.

První den v Návřší

„Možná doopravdy nosíš štěstí,“ řekla Lia Moritzovi, který jí pozorně naslouchal. „Co když je to opravdu tak, že když člověk vysloví přání, zatímco na tobě jede, tak se vyplní? Nebylo by to úžasné?“

Moritz se na ni podíval svýma laskavýma tmavýma očima. Měl světle hnědou srst a byl trochu větší než jeho kamarád Max, který byl bílý s velkými hnědými fleky.

Lia měla Moritze o maličko radši než Maxe. Byl chytřejší, a když se ho snažila naučit nějaký trik, učil se snáz. Zato Max se zajímal hlavně o žrádlo.

„Lio, jdeš už?“ To byl mamčin hlas.